

Веднажъ баба Меца
 писмо отъ Сърнеца
 получи въ гората.
 Сложи очилата —
 гледа чудни знаци,
 цѣли мравуняци,
 като мравки шаватъ
 и редици правятъ.
 Сне си очилата,
 чукна се въ главата,
 тюхка се Мецана,
 най-подире стана,
 сѣти се накрая
 тя при Зая-Бая
 скоро да отиде,
 та и той да види,
 що пише Сърнеца
 въ туй писмо на Меца.
 Заяо взе писмото,
 седна въвъ креслото
 и зачете бърже,
 но реши да лъже:
 — Слушай, бабо Мецо,
 що пише Сърнеца:
 „Знай, Мецано дива,
 че си дебелана
 и си мързелана“.
 — Гледай го подлеца—

ревна баба Меца, —
 менъ ще подиграва,
 само туй остава!
 Много ще си пати
 тозъ подлецъ рогати!
 Но чети, не спирай,
 много не задирай!
 Заяо пакъ зачете
 бърже редоветъ.
 — Ето, бабо Мецо,
 що пише Сърнеца:
 „Много си голѣма,
 ала нѣмашъ срама,
 та ходишъ непрана,
 цѣла изподрана.
 Много си глупачка,
 голѣма дивачка,
 нищо не разбирашъ,
 четмо не отбирашъ,
 но ако желаетъ,
 всичко да узнаешъ
 и да поумнѣешъ,
 вмѣсто да дивѣешъ
 иди на школото,
 блѣскай си челото,
 блѣскай го въ дѣската,
 умътъ въвъ главата
 дано ти се смѣсти“.